

Publicerad 2009-02-12 14:13 av Suz

Ser du din medskyldighet?

Jag är där igen.

Platsen där inga blommor blommar och vinden känns hård och kall.

Något rubbade min balans så att jag föll av linan och nu befinner mig långt där nere.

Känt det vara på gång ett tag men trodde inte att det skulle komma med en sådan enorm kraft.

Är i tystnadslandet, det är en plats där allt äter och tuggar på en inifrån utan att man kan säga ett knyst.

Där talförmågan tagits ifrån en och ersatts med en molande värk i magen.

Vifta hysteriskt mot allt som vill ut, tystnaden är så mycket värre än gråt.

Tystnaden är uppgiven.

Visste du att proportionen av ångesten, storleken på tystnadslandet - beror på dig?

Att din valda tystnad smittat av sig, gjort mig rädd att fråga rädd att prata rädd för att behöva bli besviken.

Din tystnad gör mig besviken.

Nått en punkt där det inte finns någon återvändo och det är bara du som kan hjälpa mig upp.

Ändå kommer du att låta mig ligga och förtära, du kommer att låta mina tankar snurra, du kommer att låtsas som att jag inte finns och med din tystnad så kommer du att göra allt så mycket värre än det behövt att bli.

"Trodde att du ville vara ifred"

Har jag inte när jag befunnit mig på rätt sida av linjen talat om att det värsta du kan göra emot mig när allt rasar är att låta mig vara ifred?

Att jag behöver dig då?

Ändå låter du mig vara ifred.

Väntar några svåra dagar, dagar som endast gå ut på att vänta ut tiden.

När jag har sjunkit orkar jag inte men det accepterar inte du.

Därför är du medskyldig till mitt fall.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Suz med Poeter.se id #21098 innehar upphovsrätten